

JAN KONEČNÝ

• ŘÍKALA MI EDWARDE •

Prokousnout holce hrdlo je jako kousnout do hrušky. Jo, proč bych to neřekl? Jednoduše a na rovinu. Sice už si moc nepamatuju, jakou má hruška chuť, ale bude to asi hodně podobný. Kůže ze začátku klade trochu odpor, pak přijde na řadu hrtan a sladká tepna. Kolikrát mě to tak nabudí, že se zastavím až u obratlů. Moje zuby o ně zaskřípou a v tu ránu vím, že jsem to přehnal. Ty holky jsou jako chodící lízátka. Stačí si vybrat.

A musím říct, že dneska je to snadnější než dřív. Vždycky vezmu náhodně vybranou naivku za ruku, přiložím její dlaň na svou hrud' a řeknu: „Jsem upír.“ Chvilí zaraženě kouká, pak se diví, že necítí tlukot srdce a nakonec zvlhne.

Tak předně – mám rád krev, stárnu hodně pomalu a jsem daleko od toho, abyste o mě mohli tvrdit, že jsem živěj. Ale jak si sakra může někdo myslet, že mi v žilách neproudí krev. Jasně, že mi tluče srdce! Ale tak pomalu, že si toho žádná kravka nemá čas všimnout.

Potkal jsem jednu, která z toho byla úplně v transu. Koukala mi do očí jako do dvou studánek. Nebylo těžký uhodnout, na co u toho myslela. Čekala, že s ní budu běhat po lese a skákat po stromech. Ale hovno! Copak jsem veverka? Stejně vážila skoro metrák. Dokonce mi říkala Edwarde. Věřili byste tomu?!

To bylo předtím, než jsem ji kousl. V první moment se ještě pokoušela nějak vzrušeně vzdychat, ale pak si uvědomila, co se děje. Pozdě. Vykřikla a pochcala se. Rychle jsem to ukončil.

Zprvu mi těch holek bylo líto. Ale sebeodpornější věc, kterou děláte dlouho, nakonec obrousí hrany. A hlavně – dělám to z nutnosti.

Poprvé jsem ochutnal krev v sedmdesátých. Ta holka se mi zdála už od pohledu hodně podivná, i když jsem samozřejmě myslel pérem. Co čekat od kluka, kterému je devatenáct. Ona byla štíhlá, zatraceně hezká, s vlasy černými jak uhel. Ochutnala ze mě, dala mi napít ze sebe.

A co se nestalo. Za pár dní jsem nesnášel světlo, česnek mně na jazyku štípal víc než obvykle a do sklepa jsem si natahal pár krámů, ze kterých by se vám asi udělalo hodně nevolno. Hlavně jsem ale vyměnil postel za něco, co docela silně připomínalo rakev.

Od té doby skoro nestárnu. Mělo by mi být přinejmenším šedesát, ale nemám jedinou vrásku. Ze začátku to bylo docela krušný, ale jedenadvacátý století je úžasný. Lidi se nás přestali úplně bát. Dávno jsou pryč doby, kdy si o nás vyprávěli strašidelný historky a zavírali před náma okenice, potírali se česnekem a u postele si odkládali dubový kůl. Když jsem se dal do řeči s nějakým stařešinou, tak jenom poslouchat jeho historky je k neuvěření.

Jo, mimochodem. Dubový kůl? Jako vážně? Samozřejmě, že mě to zabije, když mi ho vrazíte do prsou! Koho by to nezabilo, proboha! Můžu vůbec říkat „proboha“? Ale jo, proč ne. Nikdo se z toho neposere.

A dneska? Všichni mě zvou na večírky. Většinou se pak docela diví, obzvláště když jde o maškarní ples (znáte to, takovou tu akci, na kterou přijdete v přestrojení) a o půlnoci si všichni mají sundat masky.

Naštěstí někoho z našich napadlo začít psát ty romantický hovadiny o upírech, jinak bysme pořád seděli ve sklepech, snídali krysy a přikrejšvali se hlínou. Víte, jak z toho smrdí šaty?

A teď mě omluvte, musím poslat do nakladatelství rukopis své nový knížky. Je to o upírce, která je supermodelkou. Příští měsíc rozjíždíme reklamní kampaň. Já doufám, že to bude trhák a natočí to aspoň jako trilogii.

Jo, být upírem je fajn.

JAN KONEČNÝ
ŘÍKALA MI EDWARDE

Twitter [@KingOfRocket](https://twitter.com/KingOfRocket)
www.facebook.com/spisovateljankonecny
www.jankonecny.cz